

Ив. Лазаровъ.

Паметникъ на П. К. Яворовъ.

НА НИВАТА.

Отъ П. К. Яворовъ

Недей дочаква и зори,
върви ори, ори, ори...

Не мигналъ, ставай: ей месецъ още
насрѣдъ небето, дълбока нощъ е,
главата тегне, а сънъ очитѣ
залепа сякашъ. Какво е време?
Великденъ иде, пъкъ оранъ, семе
земята чака, нижатъ се днитѣ.
По-скоро, хайде! че да се впрѣга;
съседтъ, чувашъ, и той се стѣга.

Излѣзешъ, идешъ, въ земя корава
напънешъ рало, халосашъ вола...
Мъглата нощна затъне въ досла,
огрѣ слънце и чакъ тогава

за отдихъ спрешъ,
а свѣтъ се вий —
и пакъ поглежъ:
дий.....
Дий, воле, дий.